

การโจรกรรมทางวรรณกรรมในวงการวิชาการ :
ผลกระทบเชิงลบและกลยุทธ์ในการป้องกันปัญหา
ACADEMIC PLAGIARISM : NEGATIVE CONSEQUENCES AND PREVENTIVE STRATEGIES

จำเนียร จวงตระกูล
JAMNEAN JOUNGTRAKUL
มหาวิทยาลัยฟาร์อีสต์
FAR EAST UNIVERSITY
ประเทศเกาหลีใต้
SOUTH KOREA

รับต้นฉบับ : 9 มิถุนายน 2562/ปรับแก้ไข : 19 สิงหาคม 2562/รับลงตีพิมพ์ : 28 สิงหาคม 2562

บทคัดย่อ

การโจรกรรมทางวรรณกรรมถือได้ว่าเป็นประเด็นปัญหาที่สำคัญอย่างหนึ่งในวงการวิชาการ ในช่วงเวลาที่ผ่านมา ปรากฏว่ามีกรณีการโจรกรรมทางวรรณกรรมเกิดขึ้นในชุมชนวิชาการไทยอย่างต่อเนื่องหลายกรณี เช่น กรณีการเลิกจ้างอาจารย์มหาวิทยาลัยเนื่องจากพบว่าได้ใช้ข้อมูลวิทยานิพนธ์หรือการค้นคว้าอิสระของนิสิตหรือนักศึกษาที่อยู่ภายใต้การควบคุมหรือการเป็นที่ปรึกษาของตนไปเขียนบทความในชื่อของตนเองตีพิมพ์ในวารสารการวิจัยหรือวารสารวิชาการ แล้วนำมาเบิกเงินค่าตอบแทนจากมหาวิทยาลัย หรือนำมาเป็นผลงานวิชาการเพื่อขอตำแหน่งทางวิชาการ ในขณะที่เดียวกันมีหลายกรณีที่มีการตรวจพบในผลงานที่นำเสนอขอตำแหน่งทางวิชาการทุกระดับเข้าข่ายการโจรกรรมทางวรรณกรรม ในปี พ.ศ. 2555 มหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งของประเทศไทยได้เพิกถอนปริญญาบัตรระดับปริญญาเอกของผู้ที่สำเร็จการศึกษาไปแล้วเนื่องจากมีการร้องเรียน และพบว่าได้มีการนำผลงานของตนและผู้อื่นมาใช้ทำดุษฎีนิพนธ์โดยมิชอบอันถือได้ว่าเป็นการโจรกรรมทางวรรณกรรม ในปัจจุบันนี้มหาวิทยาลัย วารสารทางวิชาการ และวารสารการวิจัยได้ให้ความสนใจในประเด็นปัญหานี้มากขึ้น โดยใช้มาตรการต่าง ๆ เพื่อแก้ไข และป้องกันปัญหา เช่น การใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ตรวจสอบการโจรกรรมทางวรรณกรรมทั้งภาษาไทย และภาษาอังกฤษทำการตรวจสอบผลงานทางวิชาการ ก่อนการอนุมัติผลงาน เป็นต้น อย่างไรก็ตามแม้ว่าจะได้มีการใช้มาตรการต่าง ๆ เพื่อแก้ไข และป้องกันปัญหาการโจรกรรมทางวรรณกรรมดังกล่าว แต่ปรากฏว่ายังมีกรณีการโจรกรรมทางวรรณกรรมเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในวงการวิชาการไทย บทความนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาประเด็นการโจรกรรมทางวรรณกรรมในวงการวิชาการไทยในภาพรวมโดยสาระสำคัญของบทความนี้ประกอบด้วย คำจำกัดความของการโจรกรรมทางวรรณกรรม การโจรกรรมทางวรรณกรรมกับจรรยาบรรณวิชาชีพ การโจรกรรมทางวรรณกรรมกับกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา สาเหตุของการโจรกรรมทางวรรณกรรม ประเภทของการโจรกรรมทางวรรณกรรม ผลกระทบของการโจรกรรมทางวรรณกรรม กลยุทธ์การป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรม รวมทั้งข้อสรุป และข้อเสนอแนะจากการศึกษา

คำสำคัญ : การโจรกรรมทางวรรณกรรม, วงวิชาการ, ทรัพย์สินทางปัญญา, จรรยาบรรณวิชาชีพ, ผลกระทบเชิงลบ, กลยุทธ์การป้องกัน

ABSTRACT

Plagiarism is one of the major issues in academic writing and research reporting in Thailand. In recent years there have been several cases that have occurred in the Thai academic community. Dismissal of university faculty members who used their students' theses or independent studies to write articles and publish in research journals in their own names are quite frequent. In many cases the university faculty members were dismissed after the investigating committee found that their documents, such as research reports, books and journal articles submitted for assessment for their academic titles at all levels, including assistant professor, associate professor and professor, were plagiarized. In 2012, one of the oldest and most famous universities in Thailand revoked a PhD degree awarded to one of its students after it was found that his PhD. dissertation was plagiarized. The case was widely publicized in various types of media. Most universities and many academic journals in Thailand are now using plagiarism detection software, both in Thai and English, to detect plagiarism in papers submitted for publication. Despite various actions being taken to remedy plagiarism in the Thai academic community there are still many plagiarism cases occurring. This paper aims to explore plagiarism issues in Thailand. The essential content of this paper comprises the definition of plagiarism, plagiarism and professional ethics, plagiarism and intellectual property laws, causes of plagiarism, types of plagiarism, possible negative consequences of plagiarism, strategies for avoiding plagiarism, as well as conclusions and recommendations.

Keywords : Plagiarism, Intellectual property, Professionals ethics, Academic professionals society, Negative consequences, Preventive strategies

บทนำ

หลักการและเหตุผล

การ “โจรกรรมทางวรรณกรรม” (Plagiarism) (Longdo Dict, n.d., online) ถือว่าเป็นประเด็นสำคัญอย่างยิ่งยวดในวงวิชาการ เนื่องจากการกระทำที่มีผลกระทบอย่างกว้างไกลต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมิใช่แต่เพียงในวงวิชาการเท่านั้น หากแต่มีผลกระทบต่อสังคมส่วนรวมด้วย ทั้งนี้เนื่องจากการโจรกรรมทางวรรณกรรมเป็นการประทุพติผิดจรรยาบรรณวิชาชีพซึ่งมีโทษทางจรรยาบรรณตามที่สมาคมวิชาชีพกำหนด เช่น ในกรณีของสมาคมนักจิตวิทยาอเมริกัน (American Psychological Association [APA], n.d., online) เป็นต้น นอกจากนี้การโจรกรรมทางวรรณกรรมยังเป็นการละเมิดกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาซึ่งมีโทษทั้งทางอาญา และทางแพ่งในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 (Office of the Council of State, 2018, online) การโจรกรรมทางวรรณกรรมจึงมีผลกระทบทางลบอย่างกว้างขวางต่อผู้กระทำผิด และสถาบันหรือองค์กรที่เกี่ยวข้องอีกด้วย

อย่างไรก็ตามแม้ว่าการโจรกรรมทางวรรณกรรมจะมีผลกระทบอย่างกว้างไกลทั้งทางจรรยาบรรณ และทางกฎหมายดังกล่าวแต่ก็ยังมีกรณีการโจรกรรมทางวรรณกรรมเกิดขึ้นในวงวิชาการไทยอย่างต่อเนื่อง เช่น กรณีการเลิกจ้างอาจารย์มหาวิทยาลัยในกรณีกระทำความผิดฐานการโจรกรรมทางวรรณกรรม หรือการเพิกถอน

ปริญญาบัตรระดับปริญญาเอกของผู้ที่สำเร็จการศึกษาไปแล้วเนื่องจากมีการร้องเรียน และพบว่าได้มีการนำผลงานของตนหรือผู้อื่นมาใช้ทำคุณวุฒิโดยมิชอบอันถือได้ว่าเข้าข่ายเป็นการโจรกรรมทางวรรณกรรม (THAIPUBLICA, 2012, online) หรือ กรณีผู้ที่สำเร็จปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัยชื่อดังอีกแห่งหนึ่งได้ทำหนังสือยินยอมให้เพิกถอนปริญญาคุณวุฒิตั้งแต่หลังจากที่มีผู้ค้นพบและเผยแพร่ข้อมูลออกไปว่ามีการโจรกรรมทางวรรณกรรมในคุณวุฒินี้ฉบับนี้ (MATICHON ONLINE, 2019, online) นอกจากนี้ยังมีการแปลตำราของบุคคลระดับศาสตราจารย์ที่แปลตำราภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยโดยใช้ชื่อตนเองเป็นผู้เขียน (Sakworawich, 2018, online) อันเป็นการโจรกรรมทางวรรณกรรม เช่นกัน

ในปัจจุบันนี้มหาวิทยาลัย วารสารทางวิชาการ และวารสารการวิจัยได้ให้ความสนใจและให้ความสำคัญในประเด็นปัญหานี้มากขึ้นโดยใช้มาตรการต่าง ๆ เพื่อแก้ไขและป้องกันปัญหา เช่น การใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ตรวจสอบการโจรกรรมทางวรรณกรรมทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษทำการตรวจสอบผลงานทางวิชาการของอาจารย์ นิสิต นักศึกษา นักวิจัย และนักวิชาการ รวมทั้งรายงานการวิจัย วิทยานิพนธ์ คุณวุฒิบัตร บทความวิจัย และบทความทางวิชาการ ก่อนการอนุมัติผลงาน เป็นต้น อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะได้มีการใช้มาตรการต่าง ๆ เพื่อแก้ไขและป้องกันปัญหาการโจรกรรมทางวรรณกรรมดังกล่าวแต่ปรากฏว่ายังมีกรณีการโจรกรรมทางวรรณกรรมเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในวงวิชาการไทย

วัตถุประสงค์

บทความนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาประเด็นการโจรกรรมทางวรรณกรรมในวงการวิชาการไทยในภาพรวม โดยสาระสำคัญของบทความนี้ประกอบด้วย คำจำกัดความของการโจรกรรมทางวรรณกรรม การโจรกรรมทางวรรณกรรมกับกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา สาเหตุของการโจรกรรมทางวรรณกรรม ประเภทของการโจรกรรมทางวรรณกรรม ผลกระทบของการโจรกรรมทางวรรณกรรม กลยุทธ์การป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรม รวมทั้งข้อเสนอแนะจากการศึกษา

คำจำกัดความของการโจรกรรมทางวรรณกรรม

เพื่อทำความเข้าใจกับแนวคิดเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรม ในส่วนนี้จะได้ศึกษาเกี่ยวกับความหมายของคำว่า “การโจรกรรมทางวรรณกรรม” ซึ่งมาจากคำภาษาอังกฤษว่า “plagiarism” โดยราชบัณฑิตยสถาน สาขาวรรณกรรม ได้บัญญัติศัพท์คำว่า “โจรกรรมทางวรรณกรรม” ขึ้นเมื่อวันที่ 6 มีนาคม 2545 (Royal Institute, 2002, online) นอกเหนือจากคำว่า โจรกรรมทางวรรณกรรม ตามที่ราชบัณฑิตยสถานได้บัญญัติไว้แล้วยังมีคำภาษาไทยที่ใช้ในความหมายนี้อีกหลายคำ รวมทั้ง “การลอกเลียนวรรณกรรม การคัดลอกผลงาน การขโมยความคิด” (Longdo Dict, n.d., online) อีกคำหนึ่งที่ใช้ คือ “การลอกเลียนอย่างไร้เกียรติ” (Thanasugarn, 1994, online; Sakworawich, 2018, online) นอกจากนี้ยังมีการใช้คำว่า “การโจรกรรมทางวิชาการ” (National Science and Technology Development Agency [NSTDA], n.d., online) อย่างไรก็ตาม คำภาษาไทยที่ใช้ดังกล่าวข้างต้นล้วนมาจากคำภาษาอังกฤษว่า “plagiarism” ด้วยกันทั้งสิ้น เพื่อสื่อความหมายที่มีความชัดเจนเน้นให้เห็นความสำคัญอันเป็นการกระทำผิดทั้งจรรยาบรรณวิชาชีพ และเป็นการละเมิดกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาอันมีโทษทั้งทางอาญาและทางแพ่งคือโทษจำคุก และโทษปรับ และการชดเชยค่าเสียหายในทางแพ่งด้วย ในบทความนี้จะได้ใช้คำภาษาไทยว่า “การโจรกรรมทางวรรณกรรม” เป็นคำแปลมาจากคำว่า “plagiarism” ในภาษาอังกฤษ ตามแนวทางที่ราชบัณฑิตยสถานได้บัญญัติไว้ (Royal Institute. 2002, online) ซึ่งจะได้อธิบายความหมายโดยนำคำจำกัดความของคำนี้จากแหล่งต่าง ๆ มานำเสนอในลำดับต่อไป

จาก Macmillan English Dictionary for Advanced Learners International Student Edition, (Macmillan English Dictionary, 2002, p. 1075) ได้ให้ความหมายว่าเป็น “กระบวนการในการนำเอาผลงานหรือความคิด หรือคำของผู้อื่น มาใช้เสมือนดังเป็นของตนเอง ผู้กระทำการเช่นนี้เรียกว่าเป็นผู้กระทำการโจรกรรมทางวรรณกรรม” ในขณะที่ Naik, Landge, and Mahender (2015, p. 16) ให้ความหมายว่าเป็น “การกระทำโดยการลักขโมยผลงานของผู้อื่นและพยายามที่จะส่งออกไป ในฐานะที่เป็นผลงานของตนเอง ผลงานดังกล่าวนี้หมายความว่ารวมถึง เอกสาร ภาพถ่ายหรือแนวความคิด หรือความคิด และอื่น ๆ” ส่วน American Association of University Professor (1982 cited in Roig, 2006, online) ได้อธิบายความหมายไว้ว่าเป็น “การกระทำโดยการนำเอาแนวความคิด วิธีการ หรือคำที่ได้เขียนไว้ของผู้อื่นโดยปราศจากการรับรู้ถึงเจ้าของ และด้วยความตั้งใจที่จะนำสิ่งเหล่านั้นมาเป็นผลงานของผู้ลอกผลงานนั้น”

จากความหมายต่าง ๆ ที่ได้นำมาเสนอไว้ข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่าการโจรกรรมทางวรรณกรรมเป็นการนำเอาผลงานของผู้อื่นมาเป็นผลงานของตนเองไม่ว่าจะโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม หรือโดยวิธีการใดวิธีการหนึ่งโดยไม่มี การรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้น ผลงานต่าง ๆ ที่ว่านั้นรวมถึง ผลงานเขียน แนวความคิด ความคิด วิธีการ รูปภาพ ตาราง แบบจำลอง ข้อมูล ฯลฯ ที่ผู้อื่นได้จัดทำไว้ด้วย

การโจรกรรมทางวรรณกรรมกับจรรยาบรรณวิชาชีพ

งานวิชาการหรืองานวิจัยถือว่าเป็นงานวิชาชีพ โดยทั่วไปแล้วผู้ประกอบวิชาชีพจะรวมตัวกันก่อตั้งสมาคมของตนขึ้นมาเพื่อเป็นศูนย์รวมของผู้ประกอบวิชาชีพนั้น ๆ รวมทั้งเพื่อกำกับดูแลการประพฤติปฏิบัติของผู้ประกอบวิชาชีพ ตัวอย่างที่สำคัญ เช่น สมาคมนักจิตวิทยาอเมริกัน ซึ่งมีสมาชิกถึง 118,000 ราย และมีงบประมาณดำเนินงานปีละประมาณ 115 ล้านดอลลาร์สหรัฐอเมริกา (APA, n.d., online) สมาคมวิชาชีพต่าง ๆ ได้มีการกำหนดจรรยาบรรณวิชาชีพของตนขึ้นมาเพื่อเป็นแนวทางในการประพฤติ และการปฏิบัติงานของสมาชิกทั้งนี้เพื่อส่งเสริมและรักษาชื่อเสียงและเกียรติคุณของผู้ประกอบวิชาชีพนั้น ๆ ในจรรยาบรรณวิชาชีพจะมีส่วนหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการโจรกรรมทางวรรณกรรม ในกรณีของสมาคมนักจิตวิทยาอเมริกันซึ่งยกมาเป็นตัวอย่างนี้ ได้มีการกำหนดไว้ในจรรยาบรรณวิชาชีพของสมาคมโดยกำหนดไว้ใน “แนวทางข้อที่ 8: การโจรกรรมทางวรรณกรรม (Guide no 8: PLAGIARISM)” อธิบายความหมายของการ โจรกรรมทางวรรณกรรม และแนวทางการประพฤติและการปฏิบัติของสมาชิกว่าจะต้องไม่กระทำการโจรกรรมทางวรรณกรรม และได้เสนอแนะแนวทางในการดำเนินการที่ถูกต้องและหลีกเลี่ยงการกระทำอันเป็นการ โจรกรรมทางวรรณกรรมพร้อมทั้งตัวอย่างเอาไว้ด้วย (United states University, 2016, online) ในประเด็นเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมนี้หากสมาชิกของสมาคมประพฤติผิดจรรยาบรรณทางสมาคมก็จะมีบทลงโทษแก่สมาชิกจากเบาไปหาหนัก เช่น การเตือนด้วยวาจา การเตือนเป็นหนังสือ การพักใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ การถอนใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ (Joungtrakul, 2010a, p. 530) หรือกรณีร้ายแรงที่สุดคือการขับออกจากสมาชิกของสมาคม เป็นต้น สำหรับในประเทศไทยสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ มีจรรยาบรรณวิชาชีพนักวิจัยสภาวิจัยแห่งชาติซึ่งมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมไว้ด้วย โดยได้กำหนดไว้ในข้อ 1 ดังต่อไปนี้ “นักวิจัยต้องซื่อสัตย์และมีคุณธรรมในทางวิชาการ และการจัดการ นักวิจัยต้องมีความ ซื่อสัตย์ต่อตนเองไม่นำผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตน ไม่ลอกเลียนงานของผู้อื่น ต้องให้เกียรติ และอ้างถึง บุคคล หรือแหล่งที่มาของข้อมูลที่น่ามาใช้ในการงานวิจัย ต้องซื่อตรงต่อการแสดง [แสดง] หาทุนวิจัย และมีความ เป็นธรรมเกี่ยวกับ ผลประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย” (National Research Council, n.d., online) แม้ว่าบทบัญญัติของจรรยาบรรณนักวิจัยสภาวิจัยแห่งชาติ

ของสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติจะไม่มีบทบังคับและบทลงโทษแต่ก็สามารถใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติงานของนักวิจัยได้ นอกจากนี้สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติยังได้จัดทำคู่มือจรรยาวิชาชีพวิจัยและแนวปฏิบัติเผยแพร่สำหรับนักวิจัยสามารถใช้เป็นแนวทางปฏิบัติได้เป็นอย่างดีอีกด้วย

การโจรกรรมทางวรรณกรรมกับกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา

การโจรกรรมทางวรรณกรรมมีส่วนเกี่ยวข้องกับกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาโดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์ ซึ่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มีบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมไว้ใน วรรคสามของมาตรา 4 ดังต่อไปนี้ คือ “วรรณกรรม หมายความว่า งานนิพนธ์ที่สร้างขึ้นทุกชนิด เช่น หนังสือ จุลสาร สิ่งเขียน สิ่งพิมพ์ ปาฐกถา เทศนา คำ ปราศรัย สุนทรพจน์ และให้หมายความรวมถึงโปรแกรมคอมพิวเตอร์ด้วย” สำหรับบทบัญญัติที่กำหนดว่าการกระทำใดเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ได้มีบัญญัติไว้ในมาตรา 31 ดังต่อไปนี้ “ผู้ใดรู้อยู่แล้ว หรือมีเหตุอันควรรู้อย่างใดได้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่น กระทำอย่างใดอย่างหนึ่งแก่งานนั้นเพื่อหากำไร ให้ถือว่าผู้นั้นกระทำการละเมิดลิขสิทธิ์ ถ้าได้กระทำความดังต่อไปนี้ 1) ขยี้ มีไว้เพื่อขาย เสนอขาย ให้เช่า เสนอให้เช่า ให้เช่าซื้อ หรือเสนอให้เช่าซื้อ 2) เผยแพร่ต่อสาธารณชน 3) แจกจ่ายในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่เจ้าของลิขสิทธิ์ 4) นำหรือส่งเข้ามาในราชอาณาจักร” ส่วนข้อยกเว้นที่ไม่ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์มีบัญญัติไว้ในมาตรา 32 มาตรา 33 และมาตรา 34 ดังต่อไปนี้ (Office of the Council of State, 2018, online)

มาตรา 32 การกระทำแรงงาน อันมีลิขสิทธิ์ของบุคคลอื่นตามพระราชบัญญัตินี้ หากไม่ขัดต่อการแสวงหาประโยชน์จากงานอันมีลิขสิทธิ์ ตามปกติของเจ้าของลิขสิทธิ์และไม่กระทบกระเทือนถึงสิทธิอันชอบด้วยกฎหมายของเจ้าของลิขสิทธิ์เกินสมควร มิให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ ภายใต้บังคับบทบัญญัติในวรรคหนึ่ง การกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งแก่งานอันมีลิขสิทธิ์ตามวรรคหนึ่ง มิให้ถือว่า เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ ถ้าได้กระทำความดังต่อไปนี้ 1) วิจัยหรือศึกษา งานนั้น อันมิใช่การกระทำเพื่อหากำไร 2) ใช้เพื่อประโยชน์ของตนเอง หรือเพื่อประโยชน์ของตนเอง และบุคคลอื่นในครอบครัวหรือญาติสนิท 3) ดิชม วิจารณ์ หรือแนะนำผลงานโดยมีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้น 4) เสนอรายงานข่าวทางสื่อสารมวลชนโดยมีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้น 5) ทำซ้ำ ดัดแปลง นำออกแสดง หรือทำให้ปรากฏ เพื่อประโยชน์ในการพิจารณาของศาลหรือเจ้าพนักงานซึ่ง มีอำนาจตามกฎหมาย หรือในการรายงานผลการพิจารณาดังกล่าว 6) ทำซ้ำ ดัดแปลง นำออกแสดง หรือทำให้ปรากฏโดยผู้สอนเพื่อประโยชน์ในการสอนของตนอันมิใช่การกระทำเพื่อหากำไร 7) ทำซ้ำ ดัดแปลงบางส่วนของงาน หรือตัดทอนหรือทำบทสรุป โดยผู้สอนหรือสถาบันศึกษา เพื่อแจกจ่ายหรือจำหน่ายแก่ผู้เรียนในชั้นเรียนหรือในสถาบันศึกษา ทั้งนี้ต้องไม่เป็นการกระทำเพื่อหากำไร 8) นำงานนั้นมาใช้เป็นส่วนหนึ่งในการถาม และตอบในการสอบ (Office of the Council of State, 2018, online)

“มาตรา 33 การกล่าว คัดลอก เลียน หรืออ้างอิงงานบางตอนตามสมควรจากงานอันมีลิขสิทธิ์ ตามพระราชบัญญัตินี้ โดยมีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้น มิให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ ถ้าได้ปฏิบัติตามมาตรา 32 วรรคหนึ่ง” (Office of the Council of State, 2018, online)

“มาตรา 34 การทำซ้ำโดยบรรณารักษ์ของห้องสมุดซึ่งงานอันมีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัตินี้ มิให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์หากการทำซ้ำนั้นมิได้มีวัตถุประสงค์เพื่อหากำไร และได้ปฏิบัติตามมาตรา 32 วรรคหนึ่ง ในกรณีดังต่อไปนี้ 1) การทำซ้ำเพื่อใช้ในห้องสมุดหรือให้แก่ห้องสมุดอื่น 2) การทำซ้ำงานบางตอนตามสมควรให้แก่บุคคลอื่นเพื่อประโยชน์ในการวิจัยหรือการศึกษา” (Office of the Council of State, 2018, online)

ส่วนบทกำหนดโทษแก่ผู้ที่ได้กระทำการละเมิดลิขสิทธิ์นั้นบัญญัติไว้ในมาตรา 70 ดังต่อไปนี้ “ผู้ใดกระทำการละเมิดลิขสิทธิ์ตามมาตรา 31 ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำการเพื่อการค้า ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามเดือนถึง สองปี หรือปรับตั้งแต่ห้าหมื่นบาทถึงสี่แสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ” (Office of the Council of State, 2018, online)

เนื่องจากการโจรกรรมทางวรรณกรรมเข้าข่ายการละเมิดลิขสิทธิ์อันเป็นการกระทำความผิดตามบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์ผู้เขียนจึงจำเป็นต้องระมัดระวังทุกวิถีทางในการป้องกันหรือหลีกเลี่ยงการกระทำอันเป็นการโจรกรรมทางวรรณกรรม

สาเหตุของการโจรกรรมทางวรรณกรรม

Bahadori, Izadi, and Hoseinpourfard (2012, p. 173) ได้สรุปถึงสาเหตุที่นักศึกษามีการโจรกรรมทางวรรณกรรมไว้แก่ประการ โดยหลักการแล้วข้อเสนอดังกล่าวสามารถนำไปใช้กับนักวิจัยได้ด้วยซึ่งมีดังต่อไปนี้ 1) การขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องการโจรกรรมทางวรรณกรรมอย่างแท้จริง กรณีนี้เป็นกรณีที่คุณเขียนไม่มีความรู้ความเข้าใจเรื่องนี้อย่างแท้จริงซึ่งอาจกระทำโดยไม่ได้ตั้งใจหรือโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์แต่กรณีเช่นนี้ก็ยิ่งถือว่าเป็นการโจรกรรมทางวรรณกรรมเนื่องจากไม่มีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ 2) ความต้องการประสิทธิภาพ ผู้กระทำต้องการให้ได้ผลงานที่ดีเห็นว่างานที่ผู้อื่นได้ทำไว้เป็นผลงานที่ดีจึงนำเอามาเป็นผลงานของตนเองทำให้งานสำเร็จได้รวดเร็ว 3) การบริหารเวลาไม่ดี เนื่องจากผู้เขียนขาดทักษะในการบริหารจัดการเวลาจึงทำให้ไม่สามารถทำงานของตนเองได้สำเร็จทันตามเวลาที่กำหนดจึงไปนำผลงานของผู้อื่นมาเป็นผลงานของตนเอง 4) ค่านิยมหรือทัศนคติส่วนบุคคล ในบางกรณีผู้เขียนไม่ใส่ใจ และไม่ตระหนักถึงความสำคัญหรือความเสียหายที่เกิดจากการโจรกรรมทางวรรณกรรมจึงเพิกเฉยต่อความผิดในกรณีนี้เมื่อทำงานไม่ทันเวลาที่กำหนดจึงไปนำเอาผลงานของผู้อื่นมาเป็นผลงานของตน 5) การแสดงออกถึงการขัดขึ้น ในบางกรณีผู้เขียนต้องการแสดงความท้าทายหรือต่อต้านอำนาจหน้าที่ของผู้มีอำนาจจึงไปนำเอาผลงานของผู้อื่นมาเป็นผลงานของตน 6) ทัศนคติต่องานหรือผู้เป็นเจ้าของงานไม่ดี จึงไม่เอาใจใส่ต่องานอย่างจริงจังซึ่งอาจเกิดขึ้นจากความขัดแย้งหรือความไม่พอใจซึ่งกันและกันจึงทำให้เกิดการมกง่ายไปนำเอาผลงานของผู้อื่นมาเป็นผลงานของตน 7) การปฏิเสธความรับผิดชอบ บางกรณีผู้เขียนอาจขาดความรับผิดชอบจึงมกง่ายโดยไปนำเอาผลงานของผู้อื่นมาเป็นผลงานของตน 8) ความยั่วยวนหรือการฉวยโอกาส เนื่องจากมีข้อมูลที่ที่สามารถให้หยิบฉวยเรียกใช้ได้ง่ายดายจึงเกิดความมกง่ายโดยไปนำเอาผลงานของผู้อื่นมาเป็นผลงานของตน 9) การขาดการป้องกัน ในบางกรณีการโจรกรรมทางวรรณกรรมเกิดขึ้นเนื่องจากความหละหลวมหรือขาดนโยบายหรือการบังคับใช้นโยบายเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมอย่างจริงจังผู้เขียนจึงไม่เกรงกลัวต่อการกระทำผิดเกิดความมกง่ายโดยไปนำเอาผลงานของผู้อื่นมาเป็นผลงานของตน

สาเหตุของการโจรกรรมทางวรรณกรรมตามที่กล่าวข้างต้นอาจเกิดขึ้นได้อย่างง่ายดายกับนักศึกษานักเรียนหรือนักวิชาการที่ยังขาดความรู้ และประสบการณ์ในการทำวิจัยและในเรื่องของการโจรกรรมทางวรรณกรรมจึงจำเป็นต้องมีการสร้างการรับรู้ในเรื่องนี้อย่างกว้างขวาง และทั่วถึงพร้อมทั้งมีการกำหนดนโยบาย การป้องกัน และปราบปราม และดำเนินการตามที่เหมาะสมในกรณีที่เกิดขึ้นตามข้อกำหนดของสถาบันวิจัยหรือสถาบันการศึกษาอย่างเคร่งครัดต่อไป

ประเภทของการโจรกรรมทางวรรณกรรม

Naik et al. (2015, pp. 16-17) ได้ แยกประเภทของการโจรกรรมทางวรรณกรรมไว้เป็น 9 ประเภท ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้ 1) การคัดลอกและนำมาปะ (Copy and Paste) กล่าวคือ ผู้เขียนนำงานของผู้อื่นโดยการตัดมาปะและอาจมีการเปลี่ยนคำบ้างเล็กน้อยลงไปในข้อความเพื่อให้ดูไม่ใช่เป็นงานของผู้เขียนคนเดิม โดยไม่มีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้น 2) การปลอมแปลง (Disguised plagiarism) เป็นการคัดลอกงานของผู้อื่นมาโดยพยายามมีการปลอมแปลงหรือหลบซ่อนการคัดลอกโดยการตัดหรือเพิ่มบางคำหรือเปลี่ยนลำดับของคำหรือพยายามทำให้ดูเหมือนเป็นการเรียบเรียงข้อความใหม่แต่ไม่ได้มีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้นหรือรับรู้เพียงบางส่วน 3) การแปล (Plagiarism by translation) คือการนำเอางานของผู้อื่นมาแปลโดยไม่ให้เครดิตเจ้าของงานหรือใส่ชื่อตนเองเป็นเจ้าของงานนั้น เป็นการไม่มีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้น 4) การเขย่าและนำมาปะ (Shake and Paste) เป็นการนำเอางานของผู้อื่นหลาย ๆ คนมาปะเรียงกันไปเปรียบเสมือนการพยายามเขย่าให้ข้อความที่คัดลอกมานั้นมีความกลมกลืนเข้ากันได้ เป็นการรวบรวมมาตัดต่อกันแต่ไม่มีการเรียงลำดับตามที่ควรจะเป็นโดยไม่มี การรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้น 5) การโจรกรรมทางวรรณกรรมทางโครงสร้าง (Structural plagiarism) เป็นการนำเอาความคิด การให้ความเห็นตามลำดับ การเลือกการอ้างอิงงานของผู้อื่นที่เขาอ้างไว้โดยไม่ให้เครดิตเจ้าของงานหรือไม่มีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้น 6) การทำลวดลายแบบโมเสก (Mosaic plagiarism) เป็นการนำเอาเนื้อหางานของผู้อื่นหลายคนมาจากหลายแหล่งแล้วนำมาใส่ไว้ในหัวข้อเรื่องเดียวกันและมีการปรับเปลี่ยนประโยคหรือมีการสลับคำหรือใช้คำที่มีความหมายเดียวกันพร้อมทั้งปรับปรุงไวยากรณ์เพื่อผลิตงานใหม่ขึ้นมาเป็นของตนเองโดยไม่มีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้น 7) การอุปลักษณ์ (Metaphor plagiarism) เป็นการใช้คำอุปมาอุปไมยเพื่อทำให้ความคิดชัดเจนขึ้นหรือทำให้ผู้อ่านสามารถเปรียบเทียบความรู้สึกเป็นเหตุเป็นผลหรือมีความรู้สึกทางอารมณ์ได้ดีกว่าการอธิบายแบบธรรมดาในประเด็นหรือกระบวนการ การอุปมาจึงเป็นส่วนสำคัญของสไตล์การเขียนของผู้เขียน เมื่อไม่ได้มีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้นถือว่าเป็นการโจรกรรมทางวรรณกรรมอีกรูปแบบหนึ่ง 8) การขโมยความคิด (Idea plagiarism) เป็นการนำเอาความคิดที่สร้างสรรค์นวัตกรรมหรือวิธีการแก้ปัญหาที่ผู้อื่นได้คิดค้นขึ้นมาเป็นของตนเองโดยไม่สามารถแยกให้เห็นความแตกต่างจากของผู้อื่นที่ได้จัดทำไว้โดยมิได้มีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้น 9) การโจรกรรมงานของตนเอง (Self-plagiarism) เป็นการนำเอาผลงานของตนเองกลับมาใช้ใหม่อีกครั้งหนึ่งโดยมิได้มีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้น ซึ่งก็คือตัวผู้เขียนเองอันถือเป็นการโจรกรรมทางวรรณกรรมของตนเอง

การโจรกรรมทางวรรณกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ที่กล่าวมานี้มีปรากฏให้เห็นอยู่โดยทั่วไป แต่ที่มีกรณีการโจรกรรมทางวรรณกรรมโดยบุคคลในระดับสูงคือระดับศาสตราจารย์ หรือบุคคลระดับปริญญาเอกมักจะพบในสองรูปแบบคือการแปลงงานของผู้อื่นแล้วนำมาใส่ชื่อเป็นของตนเอง (Sakworawich, 2018, online) และการนำผลงานของตนเองหรืองานที่ทำงานร่วมกับผู้อื่นมาใช้โดยไม่มีการอ้างอิงหรือโดยมิได้มีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้น (THAIPUBLICA, 2012, online; MATICHON ONLINE, 2019, online)

ผลกระทบเชิงลบของการโจรกรรมทางวรรณกรรม

เนื่องจากการโจรกรรมทางวรรณกรรมมีส่วนเกี่ยวข้องกับจรรยาบรรณวิชาชีพซึ่งรวมทั้งวิชาชีพนักวิจัยและนักวิชาการ อีกทั้งยังมีส่วนเกี่ยวข้องกับกฎหมายด้านทรัพย์สินทางปัญญาโดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์ ซึ่งมีโทษทั้งทางแพ่ง และทางอาญาคือโทษจำคุก และโทษปรับ การโจรกรรมทางวรรณกรรมจึงมี ผลกระทบต่อผู้ประพฤติดัง

หลายประการซึ่งอย่างน้อยที่สุดมี หก ประการ (iThenticate, n.d., online) คือ 1) เป็นการทำลายชื่อเสียงและเกียรติภูมิของผู้เขียนเอง ไม่ว่าจะเป็นนิสิตนักศึกษา อาจารย์ นักวิจัย หรือนักวิชาการ หากผู้เขียนรายใดกระทำการโจรกรรมทางวรรณกรรมย่อมเป็นการทำลายชื่อเสียง และเกียรติภูมิของตน 2) เป็นการทำลายชื่อเสียงและเกียรติภูมิของวงการวิชาชีพ เมื่อเกิดกรณีการโจรกรรมทางวรรณกรรมขึ้นจากผู้เขียนที่สังกัดวงการวิชาชีพโดยยืมความเสื่อมเสียมาสู่วิชาชีพนั้นด้วย เช่น อาจารย์มหาวิทยาลัย นักวิจัย ซึ่งอาจนำไปสู่ความเชื่อถือไว้วางใจและความเชื่อมั่นศรัทธาจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และสังคมลดน้อย ถอยลง 3) เป็นการทำลายชื่อเสียงและเกียรติภูมิของวงการโดยทั่วไป เมื่อเกิดกรณีการโจรกรรมทางวรรณกรรมขึ้นจากผู้เขียนไม่อาจจะสังกัดวงการวิชาชีพได้ก็ตามย่อมยืมความเสื่อมเสียมาสู่วงการในภาพรวม ด้วย เป็นการทำให้เครดิต หรือความน่าเชื่อถือไว้วางใจ และศรัทธาจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และสังคมลดน้อยถอยลง 4) เป็นกรณีที่สามารถนำไปสู่ปัญหาทางกฎหมายได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา รวมทั้งกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์ ผู้เขียนอาจถูกฟ้องร้องเป็นคดีที่มีทั้งโทษจำคุกและโทษปรับ และนำไปสู่การทำลายชื่อเสียงและเกียรติภูมิของตนเองและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในงานรวมถึงบุคคลหรือองค์กรที่เกี่ยวข้อง 5) เป็นกรณีที่สามารถนำไปสู่ประเด็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการเงินได้ เช่น ผู้ว่าจ้างอาจบอกเลิกสัญญาและไม่จ่ายค่าตอบแทน หรือเจ้าของลิขสิทธิ์อาจเรียกร้องค่าเสียหายจากการละเมิดลิขสิทธิ์ และนำไปสู่การทำลายชื่อเสียงและเกียรติภูมิของตน 6) เป็นกรณีที่ทำให้งานนั้นเสียเปล่าเพราะเป็นการโจรกรรมทางวรรณกรรมซึ่งไม่สามารถนำไปใช้ได้ต่อไป และนำไปสู่การทำลายชื่อเสียงและเกียรติภูมิของตน ในบางกรณีการใช้งานอาจก่อให้เกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินได้

ดังนั้นผู้เขียนจะต้องตระหนักถึงปัญหา และผลกระทบที่เกิดขึ้นและดำเนินการทุกวิถีทางที่จะป้องกันมิให้เกิดกรณีการโจรกรรมทางวรรณกรรมขึ้น โดยคำนึงถึงกลยุทธ์ต่าง ๆ ที่จะใช้ในการป้องกันปัญหาการโจรกรรมทางวรรณกรรมดังจะได้นำเสนอต่อไป

กลยุทธ์ป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรม

เมื่อได้ทราบถึงสาเหตุของการโจรกรรมทางวรรณกรรม ประเภทของการโจรกรรมทางวรรณกรรม และผลกระทบของการโจรกรรมทางวรรณกรรมแล้ว สมควรจะได้พิจารณาหากลยุทธ์ต่าง ๆ เพื่อป้องกันปัญหาการโจรกรรมทางวรรณกรรมซึ่งในบทความนี้จะได้นำเสนอกลยุทธ์สำคัญ เจ็ด ประการดังต่อไปนี้

กลยุทธ์ที่หนึ่ง การจัดทำอ้างอิงในเนื้อหาและบรรณานุกรมให้ถูกต้อง ความถูกต้องในที่นี้ต้อง คำนึงถึงทั้งด้านกฎหมายและด้านจรรยาบรรณวิชาชีพ ในด้านกฎหมายนั้นจะต้องพิจารณาและปฏิบัติตามข้อต้องปฏิบัติอันเป็นข้อห้ามและข้อยกเว้นที่บัญญัติไว้ใน พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ดังได้กล่าวมาแล้วอย่างเคร่งครัด ส่วนในด้านจรรยาบรรณวิชาชีพนั้น ก็จะต้องปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพของสมาคมวิชาชีพที่ตนสังกัดอยู่อย่างเคร่งครัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งจรรยาบรรณในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการโจรกรรมทางวรรณกรรม ซึ่งสมาคมวิชาชีพต่าง ๆ จะกำหนดรูปแบบของการจัดทำอ้างอิงเอาไว้ให้สมาชิกได้ปฏิบัติตามเพื่อหลีกเลี่ยง และป้องกันปัญหาการโจรกรรมทางวรรณกรรม เช่น สมาคมนักจิตวิทยาอเมริกัน (American Psychology Association : APA) ได้กำหนดจรรยาบรรณวิชาชีพในส่วนนี้ไว้อย่างชัดเจน และยังได้จัดทำแนวทาง และคู่มือ ปฏิบัติในการเขียน และการจัดทำอ้างอิงรวมทั้งบรรณานุกรมขึ้นมาให้สมาชิกได้ใช้เป็นแนวทางปฏิบัติจนเป็นที่ยอมรับไปทั่วโลก และเป็นแบบอย่างที่น่าไปใช้กันโดยทั่วไปอย่างแพร่หลาย คู่มือมีทั้งฉบับเต็มและฉบับย่อ เช่น A guide to APA referencing-6th edition. January 2015 (APA, 2015, online) และฉบับนิสิตนักศึกษา เช่น Student Success.

A Guide to APA Referencing Style: 6th Edition. March 2017 (APA, 2017, online) นอกจากนี้ยังมีผู้นำเสนอแนวทางในการเขียนงานวิชาการเพื่อหลีกเลี่ยง และป้องกันปัญหาการโจรกรรมทางวรรณกรรมที่สามารถนำมาให้เป็นแนวทางได้ เช่น Avoiding plagiarism, self-plagiarism, and other questionable writing practices: A guide to ethical writing (Roig, 2006, online) เป็นต้น ในการจัดทำกรอ้างอิงในเนื้อหา และบรรณานุกรมให้ถูกต้องนั้น ผู้เขียนจะต้องยึดถือแบบการอ้างอิงในเนื้อหา และแบบของบรรณานุกรมที่กำหนดโดยองค์การหรือสถาบันต้นสังกัด หรือแบบที่สำนักพิมพ์หรือวารสารที่ทำการตีพิมพ์เป็นผู้กำหนดไว้ การอ้างอิงในเนื้อหาจะต้องพิจารณา และดำเนินการควบคู่กับวิธีการเขียนที่ผู้เขียนนำผลงานของผู้อื่นมาใช้โดยที่ไม่ถือว่าเป็นการโจรกรรมทางวรรณกรรม ซึ่งในที่นี้จะได้นำเสนอวิธีการเขียนและการอ้างอิง 3 รูปแบบ ดังต่อไปนี้

รูปแบบที่หนึ่ง คือ การนำเอาผลงานของผู้อื่นมาใช้โดยการคัดลอกมาโดยตรงโดยไม่มีการตัดทอนใด ๆ หรือเรียกง่าย ๆ ว่าเป็นการยกมาทั้งดุ้น ซึ่งก็สามารถทำได้แต่จะต้อง มีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้น ซึ่งก็คือการจัดทำกรอ้างอิงในเนื้อหาและจัดทำบรรณานุกรมให้ถูกต้อง กรอ้างอิงแบบนี้เรียกว่าเป็นการอ้างตรง (Direct quotes) การอ้างตรงมีสองรูปแบบ คือการอ้างตรงแบบสั้น กับ การอ้างตรงแบบยาว การอ้างตรงแบบสั้น เป็นการนำเอาเนื้อหาผลงานของผู้อื่นมาใช้โดยมีความยาวไม่เกิน 40 คำภาษาอังกฤษ (APA, 2017, online) โดยประมาณแล้วจะมีความยาวประมาณสามบรรทัด ทั้งนี้โดยให้ข้อความที่คัดลอกมาทั้งหมดนั้นอยู่ภายในเครื่องหมาย บัพัญญู (") เครื่องหมายคำพูดเปิดและปิด และทำการอ้างอิงในเนื้อหาในเครื่องหมายลขิต () คือวงเล็บโดยระบุชื่อผู้เขียน ปีที่พิมพ์ และหมายเลขหน้าของเนื้อหาทั้งหมดที่นำมาใช้งาน สมมติตัวอย่างของ จำเนียร จวงตระกูล เช่น “ปัจจุบันนี้มีเครื่องมือทางการบริหารใหม่ ๆ เกิดขึ้นจำนวนมาก ทำให้การบริหารในปัจจุบันต้องปรับเปลี่ยนไปเป็นการบริหารแบบบูรณาการ กระบวนการบริหารแบบดั้งเดิมที่มีการวางแผน การจัดองค์การ การจัดคนเข้าทำงาน การสั่งงาน การประสานงาน และการควบคุมงาน ตามแนวคิดแบบดั้งเดิมนั้นไม่เป็นการเพียงพอต่อไปอีกแล้ว” การอ้างอิงสามารถทำได้หลายรูปแบบซึ่งอาจแตกต่างกันออกไป เช่น จำเนียร จวงตระกูล ระบุว่า “ปัจจุบันนี้มีเครื่องมือทางการบริหารใหม่ ๆ เกิดขึ้นจำนวนมาก ทำให้การบริหารในปัจจุบันต้องปรับเปลี่ยนไปเป็นการบริหารแบบบูรณาการ กระบวนการบริหารแบบดั้งเดิมที่มีการวางแผน การจัดองค์การ การจัดคนเข้าทำงาน การสั่งงาน การประสานงาน และการควบคุมงาน ตามแนวคิดแบบดั้งเดิมนั้นไม่เป็นการเพียงพอต่อไปอีกแล้ว” หรือ จำเนียร จวงตระกูล ระบุว่า “ปัจจุบันนี้มีเครื่องมือทางการบริหารใหม่ ๆ เกิดขึ้นจำนวนมากทำให้การบริหารในปัจจุบันต้องปรับเปลี่ยนไปเป็นการบริหารแบบบูรณาการ กระบวนการบริหารแบบดั้งเดิมที่มีการวางแผน การจัดองค์การ การจัดคนเข้าทำงาน การสั่งงาน การประสานงาน และการควบคุมงาน ตามแนวคิดแบบดั้งเดิมนั้นไม่เป็นการเพียงพอต่อไปอีกแล้ว” เป็นต้น (Joungtrakul, 2010b, p. 165) ส่วนการอ้างตรงแบบยาวนั้น เป็นการนำเอาเนื้อหาของผลงานของผู้อื่นมาใช้งานแบบยกมาทั้งดุ้นซึ่งมีความยาวเกินกว่า 40 คำภาษาอังกฤษหรือมีความยาวเกินกว่าประมาณสามบรรทัด ผู้เขียนต้องแสดงการรับรู้ ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้น ซึ่งก็คือการจัดทำกรอ้างอิงในเนื้อหาและจัดทำบรรณานุกรมให้ถูกต้องตามแบบที่กำหนดไว้แตกต่างออกไปจากการอ้างตรงแบบสั้น คือจะต้องให้ข้อความที่คัดลอกมาทั้งดุ้นนั้นอยู่ใน การกั้นหน้าตรงกันและมีระยะห่างระหว่างบรรทัดสองบรรทัด (Double-space) โดยไม่ต้องมีเครื่องหมายบัพัญญู (") คือเครื่องหมายคำพูดเปิดและปิด แต่ให้ทำการอ้างอิงในเนื้อหาในเครื่องหมายลขิต () คือวงเล็บ ได้เลยโดยระบุชื่อผู้เขียน ปีที่พิมพ์ และหมายเลขหน้าของเนื้อหาทั้งหมดที่นำมาใช้งาน ดังตัวอย่างที่ผู้เขียนใช้ในหัวข้อที่ 4 ของบทความนี้ ส่วนการวางตำแหน่งของการอ้างอิงในเนื้อหา ผู้เขียนสามารถทำได้สามรูปแบบเช่นเดียวกับการอ้างตรงแบบสั้น

รูปแบบที่สอง คือ การนำผลงานของผู้อื่นมาใช้โดยการนำมาเรียบเรียงใหม่ขึ้นมาเป็นข้อความหรือคำพูดของผู้เขียนเองแต่มีความหมายที่คล้ายกันหรือเป็นอย่างเดียวกัน ซึ่งจะต้องมีความยาวที่ใกล้เคียงกันกับข้อความที่นำมาทำการเรียบเรียงใหม่ (Paraphrase) โดยผู้เขียนจะต้องมีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้น ซึ่งก็คือการจัดทำการอ้างอิงในเนื้อหาและจัดทำบรรณานุกรมให้ถูกต้อง ซึ่งแตกต่างไปจากแบบที่หนึ่ง กล่าวคือการอ้างอิงแบบนี้จะกระทำโดยการอ้างอิงในเนื้อหาในเครื่องหมายขลิขิต () คือวงเล็บได้เลยโดยระบุชื่อผู้เขียนและปีที่พิมพ์ไว้ท้ายข้อความที่เรียบเรียงขึ้นมาใหม่ซึ่งโดยทั่วไปแล้วไม่จำเป็นต้องระบุหมายเลขหน้าของข้อความที่นำมาเรียบเรียงใหม่ แต่บางสถาบันอาจจะกำหนดให้ใส่หมายเลขหน้าของเนื้อหาทั้งหมดที่นำมาใช้เรียบเรียงด้วยเช่นกัน (Roig, 2006, online)

รูปแบบที่สาม คือ การนำผลงานของผู้อื่นมาใช้โดยการนำมาสรุป (Summarize) โดยการเขียนเป็นข้อความหรือคำพูดของผู้เขียนเองแต่ต้องได้ใจความในประเด็นที่สำคัญมีความหมายที่คล้ายกันหรือเป็นอย่างเดียวกัน ซึ่งจะต้องสั้นกว่าข้อความที่นำมาทำการสรุปโดยผู้เขียนจะต้องมีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้น ซึ่งก็คือการจัดทำการอ้างอิงในเนื้อหา และจัดทำบรรณานุกรมให้ถูกต้อง ซึ่งสามารถทำได้เช่นเดียวกับแบบที่สอง กล่าวคือการอ้างอิงแบบนี้จะกระทำโดยการอ้างอิงในเนื้อหาในเครื่องหมายขลิขิต () คือวงเล็บได้เลยโดยระบุชื่อผู้เขียนและปีที่พิมพ์ ไว้ท้ายข้อความที่เรียบเรียงขึ้นมาใหม่ซึ่งโดยทั่วไปแล้วไม่จำเป็นต้องระบุหมายเลขหน้าของข้อความที่นำมาสรุป แต่บางสถาบันอาจจะกำหนดให้ใส่หมายเลขหน้าของเนื้อหาทั้งหมดที่นำมาใช้สรุปด้วยเช่นกัน ในกรณีที่ข้อความที่นำมาใช้มีจำนวนหลายหน้าให้ระบุหมายเลขหน้าเริ่มต้นถึงหน้าสุดท้าย เช่น (จำเนียร จวงตระกูล, 2553ก, น. 20-25) เป็นต้น (Roig, 2006, online) สิ่งสำคัญที่สุดที่ผู้เขียนจะต้องตระหนัก และระลึกถึงอยู่เสมอในทุกกรณีก็คือผู้เขียนจะต้องมีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้น ซึ่งก็คือการจัดทำการอ้างอิงในเนื้อหาและจัดทำบรรณานุกรมให้ถูกต้องตามแบบที่กำหนดไว้ทุกกรณี

กลยุทธ์ที่สอง การใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ในการจัดทำการอ้างอิงในเนื้อหา และบรรณานุกรมในปัจจุบันนี้ผู้เขียนสามารถใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์เข้ามาช่วยในการจัดทำการอ้างอิงในเนื้อหา และบรรณานุกรมได้ ซึ่งจะช่วยให้เกิดความแม่นยำอย่างยิ่งไม่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดได้ทั้งด้านรูปแบบของการอ้างอิง ในเนื้อหา และบรรณานุกรมเนื่องจากการเป็นกรเขียนไป และจัดทำการอ้างอิงในเนื้อหา และบรรณานุกรมไปพร้อมกัน (cite while write) ทั้งนี้ผู้เขียนสามารถตั้งรูปแบบของการอ้างอิงได้ตามแบบของการอ้างอิงที่กำหนด เช่น APA (APA, 2017, online) หรือ Harvard Referencing (UKessays, n.d., online) ซึ่งเป็นที่นิยมกันอย่างแพร่หลาย โปรแกรมคอมพิวเตอร์จะทำการอ้างอิงในเนื้อหา และบรรณานุกรมไปพร้อมกัน โดยเรียงลำดับตัวอักษร และปีที่พิมพ์ให้ด้วย ในกรณีที่อ้างอิงเจ้าของผลงานรายเดียวกันซึ่งเป็นผลงานที่ตีพิมพ์ในปีเดียวกันก็จะเรียงปี และกำกับอักษรเอาไว้ให้ด้วยเพื่อไม่ให้ซ้ำกัน และสามารถแยกผลงานจากกันได้เช่น (จำเนียร จวงตระกูล, 2553ก) และ (จำเนียร จวงตระกูล, 2553ข, 2553ค) เป็นต้น นอกจากนี้ผู้เขียนสามารถเก็บข้อมูลอ้างอิงไว้ในคลังในโปรแกรมเพื่อใช้งานในโอกาสต่อไปได้อีกด้วย ซึ่งจะทำให้ประหยัดเวลาได้เป็นอันมาก ประการสำคัญอีกอย่างหนึ่งคือการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์นี้สามารถประกันความถูกต้อง และแม่นยำโดยไม่มีการหลุดลอดของการอ้างอิงในเนื้อหาและบรรณานุกรมไปได้ข้อเสียก็มีอยู่บ้าง คือต้องทำการอ้างอิงในเนื้อหาและบรรณานุกรมไปในขณะที่เขียนอาจทำให้ความคิดของผู้เขียนสะดุดไปบ้างและต้องใช้เวลาในการเริ่มต้นใหม่แต่อย่างไรก็ตามเมื่อได้ทำจนคุ้นเคยแล้วปัญหานี้ก็จะลดน้อยลงหรือหมดไป

โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ใช้ในการจัดทำการอ้างอิงในเนื้อหาและบรรณานุกรมที่เป็นที่นิยมกันในขณะนี้คือโปรแกรมชื่อ EndNote (Udomvaraphunt, 2006, online) ซึ่งใช้ง่ายมากและสามารถสั่งซื้อได้จากผู้ผลิต และผู้จำหน่าย

โดยใช้เวลาอันสั้น และราคาไม่แพงนัก สถาบันวิจัยและมหาวิทยาลัยบางแห่ง ได้ทำข้อตกลงกับผู้ผลิตและผู้จำหน่าย จัดซื้อมาไว้สำหรับแจกจ่ายให้กับบุคลากรและนิสิตนักศึกษาเพื่อใช้งาน นอกจากนี้ยังมีการจัดการฝึกอบรม โดยบรรณารักษ์ประจำห้องสมุดให้กับบุคลากรและนิสิตนักศึกษาเพื่อให้สามารถใช้งานโปรแกรมนี้ได้ถูกต้องอีกด้วย

กลยุทธ์ที่สาม การตรวจสอบการโจรกรรมทางกรรมโดยผู้เขียนเอง เพื่อให้แน่ใจว่างานเขียนของตนจะไม่มีกรณีเข้าข่ายเป็นการโจรกรรมทางวรรณกรรม ผู้เขียนจำเป็นต้องทำการตรวจสอบโดยละเอียดถึงการนำผลงานของผู้อื่น มาใช้ในงานเขียนของตนในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อให้แน่ใจว่าได้มีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้น ๆ คือการจัดทำการอ้างอิงในเนื้อหาและจัดทำบรรณานุกรมให้ถูกต้องตามแบบที่กำหนดไว้ทุกกรณี การตรวจสอบนี้ ผู้เขียนควรจะทำเป็นประจำทุกปี ครั้งจนเป็นที่แน่ใจก่อนนำเสนอผลงานชิ้นสุดท้ายของตน

กลยุทธ์ที่สี่ การตรวจสอบการโจรกรรมทางกรรมโดยอาจารย์ผู้สอน ในกรณีที่เป็นการศึกษาระดับปริญญาตรี หรือสถาบันฝึกอบรม เพื่อให้แน่ใจว่างานเขียนของนิสิตนักศึกษาหรือผู้เข้ารับการฝึกอบรมจะไม่มีกรณีเข้าข่าย เป็นการโจรกรรมทางวรรณกรรม อาจารย์ผู้สอนหรือวิทยากรฝึกอบรม ควรสอนวิธีการเขียน วิธีการทำการอ้างอิง ในเนื้อหาและบรรณานุกรมที่ถูกต้องให้แก่ นิสิตนักศึกษาและผู้เข้ารับการฝึกอบรมทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ นอกจากนี้อาจารย์ผู้สอนหรือวิทยากรฝึกอบรม จำเป็นต้องทำการตรวจสอบผลงานของนิสิตนักศึกษาหรือผู้เข้ารับการฝึกอบรมที่นำเสนอโดยละเอียดถึงการนำผลงานของผู้อื่นมาใช้ในงานเขียนของนิสิตนักศึกษาหรือผู้เข้ารับการฝึกอบรม ในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อให้แน่ใจว่าได้มีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้น ๆ ในกรณีที่พบว่ามีการกระทำผิด จะต้องทำการแก้ไขโดยการให้คำปรึกษาและแนะนำให้ทำการแก้ไขให้ถูกต้องก่อนนำเสนอผลงานชิ้นสุดท้าย ถ้าพบว่า มีการกระทำผิดโดยเจตนาอาจจำเป็นต้องลงโทษตามที่กำหนดไว้

กลยุทธ์ที่ห้า การตรวจสอบการโจรกรรมทางวรรณกรรมโดยอาจารย์ที่ปรึกษา ในกรณีที่เป็นการศึกษาระดับปริญญาตรี หรือสถาบันวิจัย ซึ่งโดยทั่วไปแล้วจะมีการตั้งอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อคอยให้คำแนะนำปรึกษาแก่นิสิตนักศึกษาที่ทำ วิทยานิพนธ์หรือดุษฎีนิพนธ์หรือในกรณีที่เป็นนักวิจัยใหม่ที่ยังไม่มีผลงานหรือในกรณีที่นักวิจัยรับทุนวิจัย มาโดยมีเงื่อนไขให้มีการแต่งตั้งนักวิจัยพี่เลี้ยงหรือนักวิจัยวิจัยที่ปรึกษาเพื่อคอยให้คำแนะนำปรึกษาในการดำเนินการวิจัย เพื่อให้แน่ใจว่างานเขียนของนิสิตนักศึกษาหรือนักวิจัยใหม่จะไม่มีกรณีเข้าข่ายเป็นการโจรกรรมทางวรรณกรรม อาจารย์ที่ปรึกษาหรือนักวิจัยพี่เลี้ยงหรือนักวิจัยที่ปรึกษาควรสอนวิธีการเขียน วิธีการทำการอ้างอิงในเนื้อหา และบรรณานุกรมที่ถูกต้องให้แก่ นิสิตนักศึกษาหรือนักวิจัยใหม่ทั้งภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ นอกจากนี้ยังจำเป็นต้อง ทำการตรวจสอบผลงานของนิสิตนักศึกษาหรือนักวิจัยใหม่ที่นำเสนอโดยละเอียดถึงการนำผลงานของผู้อื่นมาใช้ในงานเขียน ของนิสิตนักศึกษาหรือนักวิจัยใหม่ในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อให้แน่ใจว่าได้มีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้น ๆ ในกรณีที่พบว่ามีการกระทำผิดจะต้องทำการแก้ไขโดยการให้คำปรึกษา และแนะนำให้ทำการแก้ไขให้ถูกต้องก่อน นำเสนอผลงานชิ้นสุดท้าย ในกรณีที่พบว่ามีการกระทำผิดโดยเจตนาอาจจำเป็นต้องรายงานให้ต้นสังกัดหรือผู้ให้ทุน สนับสนุนการวิจัยทราบ เพื่อพิจารณาดำเนินการตามที่เห็นสมควรต่อไป

กลยุทธ์ที่หก การตรวจสอบการโจรกรรมทางกรรมโดยเจ้าหน้าที่ผู้ที่ได้รับมอบหมายในกรณีที่เป็นการ ศึกษาปริญญาตรีหรือสถาบันวิจัย ซึ่งโดยทั่วไปแล้วจะมีการตั้งเจ้าหน้าที่ เป็นผู้ทำหน้าที่บริการตรวจสอบแบบทั้งการจัดหน้า หรือรูปเล่ม ตลอดจนการสะกดหรือการใช้คำที่ถูกต้องของวิทยานิพนธ์หรือดุษฎีนิพนธ์ หรือรายงานการวิจัย ก่อนการอนุมัติชิ้นสุดท้าย ที่เห็นได้ชัดเจนก็คือในบัณฑิตวิทยาลัยของมหาวิทยาลัยแต่ละแห่งก็จะมีเจ้าหน้าที่ ผู้เชี่ยวชาญในเรื่องรูปแบบและภาษาคอยตรวจสอบวิทยานิพนธ์หรือดุษฎีนิพนธ์ตามรูปแบบที่กำหนดของมหาวิทยาลัย ก่อนการอนุมัติชิ้นสุดท้าย อย่างไรก็ตาม บางมหาวิทยาลัยอาจจะไม่ได้มีการตรวจเช็คการโจรกรรมทางวรรณกรรมด้วย

จึงสมควรกำหนดให้เจ้าหน้าที่หรือผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบรูปแบบวิทยานิพนธ์หรือดุษฎีนิพนธ์หรือรายงานการวิจัยทำการตรวจสอบการโจรกรรมทางวรรณกรรมด้วย หากตรวจพบว่ามีกรณีการโจรกรรมทางวรรณกรรมให้รายงานต่อผู้บริหารที่รับผิดชอบได้ทราบเพื่อพิจารณาดำเนินการตามความเหมาะสมของมหาวิทยาลัยหรือสถาบันวิจัยนั้นต่อไป

กลยุทธ์ที่เจ็ด การตรวจสอบการโจรกรรมทางวรรณกรรมโดยการใช้เครื่องมือตรวจสอบการโจรกรรมทางวรรณกรรม ในการตรวจสอบการโจรกรรมทางวรรณกรรมต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วผู้ตรวจสอบควรใช้เครื่องมือตรวจสอบการโจรกรรมทางวรรณกรรมเพื่อให้เกิดความถูกต้องและแม่นยำ ในปัจจุบันนี้ได้มีผู้ประดิษฐ์คิดค้นโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ใช้ในการตรวจสอบการโจรกรรมทางวรรณกรรมขึ้นมาจำนวนมาก ซึ่งสามารถตรวจสอบได้หลายภาษารวมทั้งภาษาไทยด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ใช้ตรวจสอบการโจรกรรมทางวรรณกรรมซึ่งเป็นที่ยอมรับในประเทศไทยในปัจจุบันได้แก่โปรแกรม turnitin (Turnithin, n.d., online) และโปรแกรมอักขราวิสุทธิ์ ซึ่งเป็นโปรแกรมที่พัฒนาขึ้นในประเทศไทย (Akarawisut, n.d., online) นอกจากนี้ยังมีโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ใช้ในการตรวจสอบการโจรกรรมทางวรรณกรรมจำนวนมาก เช่น Pappas (2019, online) ได้นำเสนอโปรแกรมคอมพิวเตอร์ตรวจสอบการโจรกรรมทางวรรณกรรมฟรี 10 อันดับแรกไว้ รวมทั้งได้เปรียบเทียบจุดเด่นและข้อจำกัดของแต่ละชนิดเอาไว้ พร้อมทั้งแนะนำรายละเอียดการใช้งานแต่ละโปรแกรมเอาไว้ซึ่งผู้เขียนงานวิจัยและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในงานวิจัยสามารถนำมาทำการศึกษาเพิ่มเติมเพื่อนำมาใช้งานได้

กลยุทธ์การป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมที่นำเสนอนี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้เขียนงานวิจัยหรืองานวิชาการจำเป็นต้องศึกษาและทำความเข้าใจเพิ่มเติมในรายละเอียดเพิ่มเติมอีกมากเพื่อให้สามารถดำเนินการให้เป็นไปอย่างถูกต้องตามกฎหมาย และจรรยาบรรณวิชาชีพของตนต่อไป

สรุป

การโจรกรรมทางวรรณกรรมเริ่มต้นจากตัวผู้เขียนซึ่งจะต้องรู้และตระหนักถึงหน้าที่และความรับผิดชอบของตนในฐานะที่เป็นผู้เขียนที่จะต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดทางจรรยาบรรณ และกฎหมายที่เกี่ยวข้องโดยจะต้องไม่กระทำการใด ๆ อันเป็นการโจรกรรมทางวรรณกรรมไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบใดก็ตาม เนื่องจากการกระทำดังกล่าวเป็นการละเมิดจรรยาบรรณวิชาชีพและการละเมิดกฎหมายด้านทรัพย์สินทางปัญญาโดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์อันเป็นความผิดทั้งทางอาญาและทางแพ่งกล่าวคือมีทั้งโทษจำคุกและโทษปรับ อันจะนำไปสู่ผลกระทบเชิงลบต่อตัวผู้เขียนเองหลายประการทั้งทางด้านชื่อเสียงเกียรติคุณส่วนตัว และด้านความเจริญก้าวหน้าในอาชีพการงาน ดังนั้นจึงถือว่าเป็นความรับผิดชอบเบื้องต้นของผู้เขียนที่จะต้องหลีกเลี่ยงการกระทำอันเป็นการโจรกรรมทางวรรณกรรม และต้องทำทุกวิถีทางที่จะป้องกันมิให้เกิดกรณีการโจรกรรมทางวรรณกรรมขึ้นเพื่อรักษาชื่อเสียงและเกียรติภูมิของผู้เขียนเอง และเป็นการป้องกันมิให้เกิดปัญหาการละเมิดจรรยาบรรณวิชาชีพและกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องอันอาจเป็นภัยร้ายแรงต่อตัวผู้เขียนเองอีกด้วย

การโจรกรรมทางวรรณกรรมไม่เพียงแต่เป็นการทำลายชื่อเสียงเกียรติคุณของตัวผู้เขียนเองเท่านั้นยังนำไปสู่การทำลายชื่อเสียงเกียรติคุณขององค์กรต้นสังกัดของผู้เขียนเองไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานประเภทใดก็ตาม โดยเฉพาะสถาบันการวิจัย และสถาบันการศึกษา นอกจากนี้ยังมีผลกระทบต่อชื่อเสียง และเกียรติภูมิของหน่วยงานและองค์กรที่เกี่ยวข้องอีกด้วย ซึ่งรวมทั้งองค์กรหรือสถาบันผู้ให้ทุน ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา และสมาคมวิชาชีพ อีกทั้งยังเป็นการทำลายคุณภาพงานวิจัย และงานวิชาการของประเทศในส่วนรวมอีกด้วย ดังนั้นทั้งบุคคล และองค์กรหรือสถาบัน

ผู้เกี่ยวข้องหรือมีส่วนได้ส่วนเสียทั้งปวงจึงสมควรร่วมมือกันในการธำรงรักษามาตรฐานคุณภาพงานวิจัยและงานวิชาการของประเทศให้ได้มาตรฐานระดับสูงโดยการกำหนดนโยบายงานวิจัย และงานวิชาการที่ปราศจากการโจรกรรมทางวรรณกรรม (Plagiarism free policy) และดำเนินมาตรการต่าง ๆ ที่จำเป็นเพื่อป้องกัน และปราบปรามการโจรกรรมทางวรรณกรรมอย่างจริงจังจึงมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลอย่างต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะ

เพื่อป้องกัน หลีกเลี่ยงปัญหาการโจรกรรมทางวรรณกรรม และเพื่อส่งเสริมนโยบายงานวิจัย และงานวิชาการที่ปราศจากการโจรกรรมทางวรรณกรรมดังกล่าวข้างต้นในวงวิชาการไทยจึงใคร่ขอเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. นิสิตนักศึกษา อาจารย์ นักวิจัย นักวิชาการ ที่ปรึกษางานวิจัย ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หรือดุษฎีนิพนธ์ และกรรมการผู้ตรวจงานวิจัยหรือสอบวิทยานิพนธ์หรือดุษฎีนิพนธ์ และผู้ทรงคุณวุฒิอ่านหรือประเมินผลงานก่อนการอนุมัติให้ตีพิมพ์ (Peer reviewers) รวมทั้งบรรณาธิการสำนักพิมพ์ วารสารการวิจัยหรือวารสารวิชาการ ควรดำเนินการทุกวิถีทางในการตรวจสอบเพื่อให้แน่ใจว่างานวิจัยและวิทยานิพนธ์หรือดุษฎีนิพนธ์ไม่มีการโจรกรรมทางวรรณกรรม

2. เจ้าหน้าที่และผู้บริหารทุกระดับของคณะในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันการวิจัยหรือหน่วยงานอื่นควรให้การสนับสนุนการดำเนินการตามนโยบายงานวิจัยและงานวิชาการที่ปราศจากการโจรกรรมทางวรรณกรรมของคณะหรือสถาบันโดยดำเนินการทุกวิถีทางในการตรวจสอบเพื่อให้แน่ใจว่างานวิจัยและวิทยานิพนธ์หรือดุษฎีนิพนธ์ไม่มีการโจรกรรมทางวรรณกรรม

3. มหาวิทยาลัยหรือสถาบันการวิจัยหรือวิชาการควรกำหนด และดำเนินการตามนโยบายงานวิจัย และงานวิชาการที่ปราศจากการโจรกรรมทางวรรณกรรมโดยดำเนินการทุกวิถีทางในการตรวจสอบเพื่อให้แน่ใจว่างานวิจัย และวิทยานิพนธ์หรือดุษฎีนิพนธ์ไม่มีการโจรกรรมทางวรรณกรรม

4. หน่วยงานผู้ให้ทุนสนับสนุนควรกำหนดและดำเนินการตามนโยบายงานวิจัยและงานวิชาการที่ปราศจากการโจรกรรมทางวรรณกรรมโดยดำเนินการทุกวิถีทางในการตรวจสอบเพื่อให้แน่ใจว่างานวิจัย และวิทยานิพนธ์หรือดุษฎีนิพนธ์ไม่มีการโจรกรรมทางวรรณกรรม

5. ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา รวมทั้งสำนักพิมพ์ และวารสารการวิจัยหรือวารสารวิชาการควรกำหนดและดำเนินการตามนโยบายงานวิจัย และงานวิชาการที่ปราศจากการโจรกรรมทางวรรณกรรมโดยดำเนินการทุกวิถีทางในการตรวจสอบเพื่อให้แน่ใจว่างานวิจัย และวิทยานิพนธ์หรือดุษฎีนิพนธ์ไม่มีการโจรกรรมทางวรรณกรรม

6. สมาคมวิชาชีพต่าง ๆ ควรกำหนดให้การโจรกรรมทางวรรณกรรมเป็นข้อกำหนดในจรรยาบรรณวิชาชีพของสมาคม และบังคับใช้จรรยาบรรณวิชาชีพโดยดำเนินการต่าง ๆ เพื่อป้องกันและปราบปรามมิให้สมาชิกของตนประพฤติผิดในการโจรกรรมทางวรรณกรรม

เอกสารอ้างอิง

Akarawisut. (n.d.). *Akarawisut.com*. Retrieved August 2, 2019, from <http://www.akarawisut.com/> (In Thai)

American Psychological Association [APA]. (n.d.). *APA Ethical Principles of Psychologists and Code of Conduct*. Retrieved July 21, 2019, from <https://memforms.apa.org/apa/cli/interest/ethics1.cfm>

- _____. (n.d.). *About APA*. Retrieved August 2, 2019, from <https://www.apa.org/about/>
- _____. (January, 2015). *A guide to APA referencing–6th edition*. Retrieved August 2, 2019, from https://student.belpark.sun.ac.za/Documents/ APA_guide_2015.pdf
- _____. (March, 2017). *Student Success. A Guide to APA Referencing Style: 6th Edition*. Retrieved August 2, 2019, from https://www.phdfood2019.it/wp-content/uploads/2019/05/APA_Guide_2017.pdf
- _____. (n.d.). *Wikipedia*. Retrived August 2, 2019, from https://en.wikipedia.org/wiki/American_Psychological_Association
- Bahadori, M., Izadi, M., & Hoseinpourfard, M. (2012). Plagiarism: Concepts, Factors and Solution. *Iranian Journal of Military Medicine*, 14(3), 168-177.
- iThenticate. (n.d.). *6 Consequences of Plagiarism*. Retrieved Junly 28, 2019, from <http://www.ithenticate.com/resources/6-consequences-of-plagiarism>
- Joungtrakul, J. (2010a). *Qualitative Research: A Tool for Knowledge Creation for National Development (in Thai)*. Bangkok: Business Law Center International Company Limited.
- _____. (2010b). *Strategic Human Resource Management: Theory and Practices (in Thai)*. Bangkok : Business Law Center International Company Limited. (In Thai)
- Longdo Dict. (n.d.). *Plagiarism*. Retrieved July 21, 2019, from <https://dict.longdo.com/mobile/?search=plagiarism> (In Thai)
- Macmillan English Dictionary. (2002). *Macmillan English Dictionary for Advanced Learners International Student Edition*. Oxford : Macmillan Education.
- MATICHON ONLINE. (2019.) *Plagiarism Again*. Retrieved July 30, 2019, from https://www.matichon.co.th/education/news_114196 (In Thai)
- Naik, R. R., Landge, M. B., & Mahender, C. N. (2015). A Review on Plagiarism Detection Tools. *International Journal of Computer Applications* 125(11), 16-22.
- National Research Council. (n.d.). *Researchers' Code of Ethics: National Research Council*. Retrieved August 2, 2019, from <http://vet.kku.ac.th/research/data/jb257.pdf> (In Thai)
- National Science and Technology Development Agency [NSTDA]. (n.d.). *Plagiarism*. Retrieved August 2, 2019, from <https://www.nstda.or.th/th/nstda-knowledge/2763-plagiarism-tutorial> (In Thai)
- Office of the Council of State. (2018). *Copyright Act B.E. 2537*. Retrieved July 21, 2019, from <http://web.krisdika.go.th/data/law/law2/%C506/%C506-20-9999-update.pdf> (In Thai)
- Pappas, C. (November 18, 2013). *Top 10 Free Plagiarism Detection Tools for eLearning Professionals (2017 Update)*. Retrieved August 2, 2019, from <https://elearningindustry.com/top-10-free-plagiarism-detection-tools-for-teachers>

- Roig, M. (2006). *Avoiding plagiarism, self-plagiarism and other questionable writing practices: A guide to ethical writing*. Retrieved July 28, 2019, from <http://facpub.stjohns.edu/~roigm/plagiarism/Index.html>
- Royal Institute. (March 6, 2002). *Searching for Terminology in Royal Institute Dictionary, English-Thai, Literature*. Retrieved August 2, 2019, from <http://rirs3.royin.go.th/coinages/webcoinage.php> (In Thai)
- Sakworawich, A. (September 18, 2018). *Plagiarism in Thai Academic Community*. Retrieved July 21, 2019, from <https://mgronline.com/daily/detail/9610000093627> (In Thai)
- THAIPUBLICA. (June 22, 2012). *First Time in History, Culalongkorn University Council revoke Doctoral Degree “Suppachai Lorlohakarn” without retroactive “Borwornsak” explained that past usages may be In goodfaith*. Retrieved July 6, 2019, from <https://thaipublica.org/2012/06/plagiarism-5/> (In Thai)
- Thanasugarn, L. (March 3, 1994). Plagiarism (1) Retrieved July 21, 2019, from http://www.lerson.sc.chula.ac.th/bc/pdf/ethics/LT_Plagiarism_BkkBiz_1994-03-10.pdf (In Thai)
- Turnitin. (n.d.). *Promote Academic Integrity | Improve Student Outcomes | Turnitin*. Retrieved August 2, 2019, from <https://www.turnitin.com/>
- Udomvaraphunt, S. (2006). Using EndNote Program. Document for Workshop on “How EndNote can help you with your Research and Thesis.” Group 1-14. Nakhonpathom Province: Faculty of Sciences, Mahidol University. Online available at: http://www.ps.si.mahidol.ac.th/courseware/storerresources/EndNote%20X_WM.pdf (In Thai)
- UKessays. (n.d.). *Harvard Referencing Guide*. Retrieved August 2, 2019, from <https://www.ukessays.com/referencing/harvard/>
- United States University. (September, 2016). *Guide no 8 : PLAGIARISM*. Retrieved August 2, 2019, from <https://www.usuniversity.edu/wp-content/uploads/2016/09/Plagiarism.pdf>

ผู้เขียนบทความ

ศาสตราจารย์พิเศษ ดร.จำเนียร จวงตระกูล

ศาสตราจารย์พิเศษ ประจำมหาวิทยาลัยฟาร์อีสต์
ประเทศเกาหลีใต้

Email: professordrj@gmail.com